

Publicerad 2019-08-19 14:41 av Cassandra Taylor

Hon tänker tillbaka på sitt liv.

En riktig vän

Bortvald

Så länge Sara Viktorsson kunde minnas så hade hon känt sig bortvald. Det bara var så. Inte så att någon var elak direkt, men ingen hade velat vara med henne egentligen. Det var hon ganska säker på. Men just nu kändes det bra. Ludde sprang runt henne och ville att hon skulle kasta pinnar till honom. Livet lekte, tänkte hon. Nu känner jag mig behövd.

Hon hade känt ett slags ensamhet, även som liten. Syskonen hade hållit ihop jämt tyckte hon. Det kändes så nu i alla fall när hon tänker på det. Deras tisslande när de hade köpt presenter, när de sov över hos varandra i nåt syskons rum. De fnissade ihop och hittade på en massa saker ihop.

Speciellt hennes far hade varit negativ. Han lyckades alltid få henne att känna sig sämre än sämst. Det berodde troligen på att hon alltid varit lite halt och att hon såg dåligt. Hon mindes särskilt tydligt en gång. De var på storasystemens studentfest. De hade hyrt en fin lokal att ha festen i. Hon hade känt sig så lycklig, framförallt för systemens skull. Men även hon själv hade känt sig glad. Hon fick äntligen gå på en fin fest. Det var inte så ofta det hände. Alla hade varit så finkladda och glada. Pappan hade viskat till henne: "Nu känner du dig väl som en katt bland hermelinerna." Det var kanske inte så farligt. Men hon hade ändå blivit ledsen. Han hade en fantastisk förmåga att alltid få henne ledsen och nedstämd. Du är handikappad, glöm aldrig det." brukade han säga ofta. Han ville att hon skulle komma ihåg det. Så att hon inte trodde att hon var någon. "Jomennisst, skule inte tro det." sa han en gång. Hon hade påpekat att hon visst hade rättså bra utbildning. Hon hade ju gått gymnasiet. Och då hade fadern sagt sådär: Jo visst. Väldigt bra utbildning. Men inte om man jämför med din syster." så skrattade han lite självsäkert. Så himla jobbig, hade hon tänkt då. Besserwisser. Brukade hon och systemen kalla honom.

Och senare, när hon varit ihop med markus. Då var det likadant. Den där känslan fanns nästan alltid där. Han hade sina vänner. Det var en jobbig känsla ibland. Och framförallt försökte han alltid få henne att känna sig osäker och dum. Hon skulle känna sig värdelös, verkligen sämst. Han ville såra henne. Men från början av deras förhållande var det förstås inte så. Då hade han varit hur gullig som helst. Gett henne en massa fina presenter och fantastiska resor.

Allt det där var längesen nu, närmare femtio år sedan.

"Din lilla dumskalle." kunde han säga. "Vet du inte ens det."

Du är bara en dum slyna." sa han och sparkade på henne där hon låg på det kalla badrumsgolvet. "du är fan inte klok. Du skulle bara våga titta på den där killen igen." hon kände sig alldeles matt den gången. Hon visste inte vad hon gjort för fel den gången. Ibland kunde han bli sur om hon råkade skratta lite för högt åt nåt lustigt som någon man hade sagt. Eller om hon pratat för länge med en kille på någon fest. Då blev han ursinnig. Varför lämnar du honom inte? Undrade folk. Ja, det visste hon inte riktigt. Hennes far hade antagligen sagt: hur dum får man vara? Stanna kvar hos den där idioten. "Han är ju narcissist. Din tokstolla." sa han en gång.

Ludde väckte henne ur de dystra tankar. Han hade hittat en ny pinne som hon skulle kasta till honom. Hon måste skratta åt Ludde, för han var så underbar. En liten fin mellanpudel. Finast i världen. Det fanns en person som behövde henne. Grannflickan Ellen som ofta var så ensam om dagarna efter skolan. ”Jag önskar att du var min mormor.” brukade hon säga. Hon hade sagt det flera gånger när de träffats utanför huset. Flickan bodde i lägenheten under hennes. Det hade känts så underbart att höra. Tänk att hon önskade det! ”Ja, det önskar jag med.” svarade hon då. Hon brukade ofta tänka att: Jag är full med kärlek som ingen vill ha.” Men nu fanns det ju någon som ville vara med henne.

”Nu går vi hem gubben.” sa hon till hunden med låtsad stränghet. Hon blev alltid så glad av att leka med hunden. Allt kändes så enkelt när hon umgicks med Ludde. Allt det där dystra försvann. Han var så full av glädje. Hon var inte längre helt ensam. Nu var hon inte bortvald. Det kändes fantastiskt. Hunden behövde henne. Han behövde henne på riktigt. Han var kanske den enda som verkligen gjort det tänkte hon. De gick långsamt bort från den lilla parken. När de började närma sig hemmet igen hade de solen i ryggen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cassandra Taylor med Poeter.se id #84360 innehar upphovsrätten